

minister frem med interkommunale Bestemmelser, men de synes at være temmelig glemte i de forløbne 16 Aar, og jeg haaber ikke, at det skal være andre 16 Aar, inden den ærede Minister husker at tage dem frem igen.

Jeg er enig med det ærede 2det Medlem for Kjøbenhavn i, at have vi saa længe i Kjøbenhavn havt mindre tilfredsstillende Skattebestemmelser, kunne vi godt vente endnu i nogen Tid, men det fører jo ikke til, at man her skal vedtage et Lovforslag, som er fuldstændig ørkesløst, og hvorved man igen fastslaar visse Skatteprincipper, som vi alle ere mere eller mindre enige om ikke ere heldige eller retfærdige. Det, som de ærede Medlemmer, der have talt fra den modsatte Side, og den ærede Minister have oplyst, viser, at jeg har Ret, naar jeg siger: Hvad i Alverden skulle vi med dette Lovforslag, hvorfor skulle vi bryde vore Hoveder med at søge at forbedre paa noget, der ikke kan forbedres, naar vi ikke komme ind paa de Principper og de Normer, der ligge til Grund? — Jeg vil, da Spørgsmaalet om Grænsen af 3 pCt. ogsaa er berørt af den ærede Minister, i Fortsættelse af hvad jeg saade, da jeg første Gang havde Ordet, bemærke, at for saa vidt det er nødvendigt for at afholde de fornødne Udgifter i Kjøbenhavn, er det naturligvis ikke min Mening, at vi skulle indskrænke os til denne Grænse af 3 pCt., men jeg siger ligesom den ærede Minister, at Indkomstskatten her i Kjøbenhavn har altid været en subsidiaer Skat, og denne Grænse er en admonitio til Kjøbenhavn om at sætte Tæring efter Måring. Saa at man enten maa søge at skaffe sig Indtægter ad andre Veje eller begrænse sine Udgifter. Naar man kunde faa en virkelig fuldt tilfredsstillende Formue- og Indkomstskat — jeg vil hellere bruge dette Udtryk end Betegnelsen: Formue- og Lejlighedsstat — i Kjøbenhavn, antager jeg ikke, at der vil være videre Betænkelighed ved at gøre denne Skat i Kjøbenhavn som i Købstæderne til en Hovedstat, men saa længe vi skulle trækkes med de gamle Bestemmelser, som ikke ere fyldestgørende, vil jeg ikke være med til at fornykke denne Grænse.

Jeg skal endnu nævne en Ting. Der er i Kjøbenhavn fremjat meget store Klager med Hensyn til den Naade, hvorpaa Midlerne tilvejebringes i Kjøbenhavn, navnlig med Hensyn til den Naade, hvorpaa Kjøbenhavnerne beskattes gennem Betalingen af Gas. Gas betales jo i Kjøbenhavn højere end i mange Provinsbyer, og dette hviler navnlig paa den arbejdende Del af Befolkningen, for hvem Anvendelse af Gas i Køkkenet ved Madtilvirkningen lige som til Op-

varmning kunde være til stor Betsignelse. Naar Arbejdernes Hustruer komme sent hjem fra Arbejdet, vil det være af Betydning for dem at kunne benytte Gas til Kogning og maaste ogsaa til Opvarmning, men i Stedet for at gøre dette billigere for dem, benyttes Gasfen som en Beskæmning, Det er ogsaa en af de Ting, der skulle forlanges yderligere slaaede fast i dette Lovforslag, idet denne Gasafgift er indbefattet i en Del af Grundskatten, saa vidt jeg kan forstaa. — Jeg haaber altsaa dog, at det skal kunne lykkes ved dette Lovforslags fortsatte Forhandling at komme ind paa en virkelig Revision af de kjøbenhavnske Skattelove, og der kunne de Herrer, der tale fra den anden Side, vel ikke modsætte sig, thi det er ikke alene en Kodifikation af Lovene, vi skulle have, men en Revision deraf.

Madjen-Mygdal: Efter at den ærede sidste Taler har udtalt sig, kunde jeg gerne frasalde Ordet, thi han har udtalt sig om adskilligt af det, jeg vilde have talt om, men siden jeg har faaet Ordet, skal jeg dog gøre et Par meget korte Bemærkninger. Naar det over for mig er blevet gjort gældende fra flere Sider og særlig fra den ærede 3dje Landstingsmand for 2den Kred (Schlegel), at der ikke var nogen som helst Grund til at vente, at der skulde komme noget nyt frem ved Fremlæggelsen af dette Lovforslag til Revision, og naar han dernæst udtalte, at det er ham aldeles uforklarligt, hvorfor man ved Behandlingen af dette Lovforslag skal komme ind paa Behandlingen af de store Spørgsmaal, som vi tidligere have haft for med Hensyn til den mellemkommunale Beskatning, vil jeg dertil blot bemærke, at jeg ikke er i Tvivl om, at der ingen Rimelighed er for, at Revisionsbestemmelsen i den Lov, som der her er Tale om, skulde have samme Betydning som, naar man indsætter en Revisionsbestemmelse i en Lov, der vedtages kun at skulle gælde for et vist Tidsrum, saa at den falder bort, naar der ikke inden dette Tidsrums Udløb er foregaaet en Revision eller Loven mulig er bleven fornyet. Loven af 1887 bliver jo ligesuldt gældende, enten det foreliggende Lovforslag bliver vedtaget eller ikke. Dernæst nærer jeg ingen som helst Tvivl om, at da Overenskomsten om Loven af 1887 blev truffen mellem Udvalget i det andet Ting og Indenrigsministeren — jeg omtalte det, da jeg første Gang havde Ordet —, var man paa det rene med, at naar Sagen atter kom til Behandling inden Udgangen af 1890, vilde der komme noget nyt frem. Jeg er temmelig sikker paa, at det andet Tings